

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในสังคมโลกยุคโลกาภิวัตน์ ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ทุกประเทศต่างก็มีความจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้ให้ทันต่อความเจริญทางด้านเทคโนโลยี สารสนเทศ รวมทั้งประเทศไทยด้วย ดังนั้นการพัฒนาคนไทยให้ทันกับความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคม และความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการจึงต้องพัฒนาคุณภาพการศึกษาให้สามารถสนองตอบความต้องการของบุคคล สังคมไทย ผู้เรียนมีศักยภาพในการแข่งขัน และร่วมมืออย่างสร้างสรรค์ในสังคมโลก ปลูกฝังให้ผู้เรียนมีจิตสำนึกในความเป็นไทย มีระเบียบวินัย คำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวมและยึดมั่นในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นพระประมุข (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, คำสั่งกระทรวง)

รัฐธรรมนูญแห่งอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ซึ่งเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศได้ประกาศเจตนารมณ์ในการพัฒนาการศึกษาไว้ในมาตราที่ 49 อย่างชัดเจนว่ารัฐต้องส่งเสริมจัดการศึกษาอบรมขององค์กรวิชาชีพหรือเอกชน การศึกษาทางเลือกของประชาชน การเรียนรู้ด้วยตนเอง และการเรียนรู้ตลอดชีวิต มาตราที่ 50 บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการศึกษาอบรม การเรียนการสอน การวิจัย และการเผยแพร่ผลงานวิจัยตามหลักวิชาการ นอกจากนั้น พระราชบัญญัติแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับ 2) พ.ศ.2545 ซึ่งเป็นกฎหมายการศึกษาแห่งชาติในหมวด 4 มาตราที่ 22 มีสาระบัญญัติไว้ในการจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้ และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมผู้เรียนให้สามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ ในมาตรา 23 ข้อ (4) ให้มีความรู้และทักษะด้านคณิตศาสตร์และด้านภาษา เน้นการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง

นอกจากนั้นแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ.2550- 2554) ได้ชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นในการปรับเปลี่ยนจุดเน้นในการพัฒนาคุณภาพคนในสังคมให้มีคุณธรรม และมีความรอบรู้อย่างเท่าทัน ให้มีความพร้อมทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และศีลธรรม สามารถก้าวทันความเปลี่ยนแปลงเพื่อนำไปสู่สังคมฐานความรู้ได้อย่างมั่นคง แนวทางพัฒนาคนดังกล่าวมุ่งเตรียมเด็กและเยาวชนให้มีพื้นฐานจิตใจที่ดีงาม มีจิตสาธารณะ พร้อมทั้งมีสมรรถนะ ทักษะ และความรู้พื้นฐานที่จำเป็นในการดำรงชีวิต อันจะส่งผลในการพัฒนาประเทศที่ยั่งยืน ซึ่งแนวทางดังกล่าวสอดคล้องกับนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการในการพัฒนาเยาวชนของชาติเข้าสู่โลกยุคศตวรรษที่ 21 โดยมุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนมีคุณธรรม รักประชาธิปไตย มีทักษะการคิดวิเคราะห์ คิดสร้างสรรค์ และมีทักษะด้านเทคโนโลยี สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ และสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมโลกได้อย่างสันติ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 2)

จากเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 รวมทั้งแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ.2550- 2554) ในเรื่องการพัฒนาคุณภาพการศึกษาดังที่กล่าวมา ถือได้ว่าการศึกษาคือเครื่องมือในการพัฒนาคนให้อยู่ในยุคของโลกแห่งการเปลี่ยนแปลง นอกจากการเปลี่ยนแปลงต่างๆแล้วการสื่อสารของคนในโลกยังต้องอาศัยภาษาช่วยในการสื่อสาร เพราะภาษาเป็นเครื่องมือในการดำรงชีวิตของมนุษย์ มนุษย์จึงสามารถเรียนรู้ภาษาเพื่อการดำรงชีวิตเป็นเครื่องมือของการสื่อสารและสามารถพัฒนาภาษาของตนได้ ภาษาช่วยให้คนรู้จักคิดและแสดงออกของความคิดด้วยการพูด การเขียน จดบันทึก แสวงหาความรู้ และช่วยจรรโลงใจ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2551, หน้า 69) และเราเป็นคนไทยจึงต้องมีความรู้เรื่องภาษาไทยให้ถ่องแท้เนื่องจากภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจกรรม การงาน และดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสพการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่างๆ เพื่อพัฒนาความรู้ กระบวนการคิดวิเคราะห์ วิจัย และสร้างสรรค์ ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มั่นคงทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี สุนทรียภาพ เป็นสมบัติล้ำค่าควรแก่การเรียนรู้อนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 37)

ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้ต้องมีประสิทธิภาพ และเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน เป็นกระบวนการคิด คนที่จะคิดได้ดีต้องเป็นผู้ฟัง ผู้พูด ผู้อ่าน และผู้เขียนที่ดี บุคคลที่จะคิดได้ดีจะต้องมีความรู้และประสบการณ์พื้นฐานในการคิด บุคคลจะมีความสามารถในการรวบรวมข้อมูล ข้อเท็จจริง วิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินค่า จะต้องมีความรู้และประสบการณ์พื้นฐานที่นำมาช่วยในการคิดทั้งสิ้น สมรรถนะของมนุษย์จะเป็นผู้บริโภคข้อมูลข่าวสาร สามารถแปลความข้อมูลข่าวสาร และสามารถนำมาใช้อ้างอิง การเป็นผู้ฟัง ผู้พูด ผู้อ่าน และผู้เขียนที่ดี การเขียนต้องใช้กระบวนการคิดในการวิเคราะห์ การแยกแยะ การสังเคราะห์ การประเมินค่า การสร้างสรรค์ ผู้เขียนจะนำความรู้และประสบการณ์สู่การคิดและแสดงออกตามความคิดของตนเองเสมอ ต้องเป็นผู้อ่านและผู้ฟังเพื่อรับรู้ข่าวสารที่จะนำมาวิเคราะห์และสามารถแสดงทรรศนะได้ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2551, หน้า 62)

การติดต่อสื่อสารของมนุษย์ทำได้สองทางคือช่องทางการรับสารคือการฟังและการอ่าน ช่องทางการส่งข่าวสารคือการพูดและการเขียน การเขียนเป็นทักษะสำคัญอย่างยิ่งเพราะการเขียนเป็นทักษะที่ใช้ในชีวิตประจำวันของมนุษย์เพื่อการทำงาน การศึกษาหาความรู้ และ

การบันทึกความรู้ความทรงจำต่างๆ การเขียนนับว่าเป็นทักษะที่มีความยากและสลับซับซ้อนมากกว่าทักษะในการสื่อสารอื่น เนื่องจากการเขียนต้องอาศัยระดับความรู้ของผู้เขียนและความสามารถในการรับข้อมูล การแปลความหมายของข้อมูลที่ได้รับ รวมถึงกระบวนการถ่ายทอดความคิดเป็นตัวอักษรเพื่อสื่อความหมายแห่งความคิดนั้น การเขียนจำเป็นที่จะต้องใช้เวลาในการฝึกฝนนานกว่าทักษะอื่นเนื่องจากต้องถ่ายทอดเป็นลายลักษณ์อักษรซึ่งผ่านกระบวนการคิดและความสามารถในการสื่อสาร การเขียนมีความสัมพันธ์กับการฟัง การอ่าน การพูด การสังเกตสิ่งอื่นๆ ก่อนแล้วจึงนำมาเขียนถ่ายทอดให้ผู้อื่นเข้าใจได้ และการเขียนหมายถึงการเรียบเรียงความคิด ประสบการณ์ต่างๆ ตลอดจนความรู้สึกนึกคิดจินตนาการออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร จะเป็นข้อความสั้นๆ ก็ได้ ผู้เขียนต้องคำนึงถึงผู้อ่านให้เข้าใจถึงสิ่งที่ผู้เขียนเขียนขึ้นได้ซึ่งเป็นสิ่งที่ยากและต้องอาศัยองค์ประกอบหลายอย่าง ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าการเขียนเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ แสดงความแตกต่างทางด้านการคิดของมนุษย์ด้วยการเขียนออกมาเป็นข้อความที่แสดงความรู้ ความคิด ประสบการณ์ ค่านิยม และทัศนคติของผู้เขียนเอง (วลัยพร ศุภภาะ, 2550, หน้า 1)

การเขียนเป็นวิธีการที่ใช้เพื่อการสื่อสารมากที่สุด และการเขียนเป็นทักษะหลักอย่างหนึ่งใน 4 ทักษะของการใช้ภาษาคือ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน การเขียนมีจุดมุ่งหมายเพื่อการสื่อ และสร้างความเข้าใจ ถ่ายทอดความรู้และสติปัญญาของมนุษย์ การเขียนสื่อสารบอกถึงความรู้สึกที่มีอยู่ในใจออกมาให้ผู้อื่นรับรู้ รับทราบ ด้วยวิธีการใช้สัญลักษณ์ตัวอักษร นอกจากนั้นยังแสดงออกได้ถึงกระบวนการทางความคิดอีกด้วย (สุวิวัฒน์ วิวัฒนานนท์, 2551, หน้า 67) ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวที่ว่า การเขียนเป็นเครื่องมือถ่ายทอดทางวัฒนธรรมที่สำคัญเพราะการเขียนเป็นหลักฐานที่ช่วยให้โลกเจริญก้าวหน้า (วรวณิ โสมประยูร, 2544, หน้า 139) และจากเอกสารพัฒนาการเรียนการสอน ระดับประถมศึกษา (ภาษาไทย) กล่าวถึงการเขียนว่า การเขียนเป็นการสื่อสารของมนุษย์ เป็นเครื่องถ่ายทอดความรู้ และสติปัญญา เป็นเครื่องระบายออกทางอารมณ์ ทำให้มนุษย์ประสบผลสำเร็จในชีวิต เช่น การเล่าเรียน การเขียน และการเขียนยังสามารถสร้างความสามัคคีในมนุษย์ชาติอีกด้วย

อย่างไรก็ตามการเรียนการสอนภาษาไทยในปัจจุบันนอกจากต้องส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะในด้าน การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการเขียนเป็นสิ่งที่ผู้เขียนได้แสดงความคิดของตนเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจ ผู้ที่มีความสามารถในการเขียนแสดงว่าเป็นผู้มีพัฒนาการทางภาษาดี เพราะการเขียนเป็นทักษะที่มีความสลับซับซ้อนมากกว่าทักษะอื่นๆ กล่าวคือผู้เขียนต้องลำดับความคิด เหตุการณ์ได้อย่างต่อเนื่อง มีทักษะทางความคิดที่ดีจึงทำให้สื่อความหมายถ่ายทอดความคิดให้ผู้อื่นเข้าใจได้ ซึ่งในปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาไทยมีปัญหาอย่างยิ่งโดยเฉพาะปัญหาด้านการเขียน นักเรียนเขียนเพื่อสื่อความหมายไม่เป็นหรือเขียนเพื่อสื่อให้ตรงกับความต้องการของตนเองไม่ได้รวมทั้งไม่สามารถเขียนเรื่องให้จับตามที่ต้องการได้และในบางครั้งเขียนเรื่องไม่ตรงกับหัวข้อที่กำหนด ถึงแม้จะมีบางคนเขียน

เรื่องราวได้แต่เรื่องไม่สัมพันธ์กับชื่อเรื่องที่กำหนด นอกจากนั้นยังใช้ภาษาเขียน ไม่สละสลวย ขาดสำนวนโวหารที่ดี และจากปัญหาเดียวกันนี้ซึ่งเป็นสาเหตุทำให้นักเรียน ไม่สามารถเรียบเรียงข้อความให้เป็นเรื่องเป็นราวและสละสลวยได้ เวลาที่ใช้ในการเขียนให้จบแต่ละเรื่องใช้เวลาานานมาก (วลัยพร ศุภภา, 2550, หน้า 3)

จากการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (O-Net) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการสอบปีการศึกษา 2551 ได้ค่าเฉลี่ยร้อยละ 36.98 กับ ปีการศึกษา 2552 ได้ค่าเฉลี่ยร้อยละ 30.10 พบว่ามีค่าเฉลี่ยร้อยละลดลง -5.80 (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา สระบุรี เขต 1, 2553, หน้า 5) และจากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มโรงเรียนพระพุทธบาทกลุ่ม 1 อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี จำนวน 6 ท่าน ในวันที่ 27 มีนาคม 2553 พบว่าผลสัมฤทธิ์เรื่องการเขียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของกลุ่มโรงเรียนพระพุทธบาทกลุ่ม 1 อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี ส่วนใหญ่ต่ำกว่าเกณฑ์ที่โรงเรียนกำหนดเพราะนักเรียน ไม่สามารถเขียนเรื่องตามที่กำหนดให้ได้ การเขียนจึงเป็นทักษะที่ต้องเอาใจใส่ฝึกฝนอย่างจริงจัง เพื่อให้เกิดความรู้ความชำนาญ และไม่ให้เกิดความผิดพลาดในการสื่อความหมาย รู้จักการเรียงร้อยถ้อยคำให้เกิดความแจ่มชัด สละสลวย

จากความสำคัญและปัญหาที่ตั้งได้กล่าวมาและเพื่อให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับ 2) พ.ศ.2545 รวมทั้งแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ.2550- 2554) หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่ใช้หลักการจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถตามมาตรฐานการเรียนรู้ สมรรถนะสำคัญ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยยึดหลักว่า ผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด เชื่อว่าทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ ยึดประโยชน์ที่เกิดกับผู้เรียน กระบวนการเรียนรู้ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลและพัฒนาการทางสมอง เน้นให้ความสำคัญทั้งด้านความรู้ และคุณธรรม จัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนจะต้องอาศัยการเรียนรู้ที่หลากหลาย เช่นกระบวนการเรียนรู้แบบบูรณาการ กระบวนการสร้างความรู้ กระบวนการคิด กระบวนการทางสังคม กระบวนการเผชิญสถานการณ์และแก้ปัญหา กระบวนการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง กระบวนการปฏิบัติ ลงมือทำจริง กระบวนการจัดการ กระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง กระบวนการพัฒนาลักษณะนิสัย ดังนั้น ผู้วิจัยเห็นว่าหลักสูตรฝึกอบรมมีความเหมาะสมอย่างยิ่งที่จะพัฒนาทักษะการเขียนของนักเรียนได้ ดังที่ ปราโมทย์ จันทรเรือง (2545, หน้า 7) ได้กล่าวว่าการฝึกอบรม การทำให้บุคคลมีความรู้ความเชี่ยวชาญที่แท้จริง และสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ พระไสว สิปัญญา (2550, หน้า 3) กล่าวถึง การฝึกอบรมว่าเป็นกิจกรรมที่สำคัญและจำเป็นที่สุด สำหรับองค์กรหรือหน่วยงานทุก

ชนิดรวมทั้งหน่วยงานต่างๆในวงการศึกษา ทั้งนี้เพราะประโยชน์ของการฝึกอบรมที่เห็นได้ชัดเจนที่สุด มีดังนี้ 1) ประหยัดเวลาในการศึกษาเล่าเรียนได้มาก 2) ช่วยให้ทำงานในปัจจุบันได้ดีขึ้น 3) เป็นการสร้างทัศนคติในการทำงาน 4) ช่วยแก้ปัญหาการบริหารงานบุคคลในระหว่างปฏิบัติการได้มาก 5) ช่วยแก้ปัญหาของคนทำงานได้ 6) ให้ประโยชน์แก่บุคลากร ซึ่งสอดคล้องกับพระมหาสมชาย ฝึยะผาบ (2549, หน้า 3) มีความเห็นการฝึกอบรมช่วยให้คนได้พัฒนาความรู้ ความชำนาญ ตลอดจนทัศนคติและพฤติกรรมที่จะช่วยเกื้อกูลการปฏิบัติงานให้ได้ผลดีมีประสิทธิภาพ วันทนา วันเนา (2548, หน้า 46) ได้กล่าวว่า การฝึกอบรม คือ กิจกรรมในการที่จะพัฒนาตัวบุคคลที่ปฏิบัติงานภายในองค์กร โดยวิธีต่างๆทั้งภายในสถานที่ทำงานและนอกสถานที่ทำงาน เพื่อปรับปรุงเปลี่ยนแปลงตัวบุคคลให้มีทัศนคติ และพฤติกรรมสู่การทำงานที่ประสบผลสำเร็จและเป็นคนที่มีคุณภาพ มีศักยภาพเพิ่มขึ้น ดังนั้น การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อพัฒนาบุคลากรจึงเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาบุคลากรให้มีศักยภาพในการทำงาน

ผู้วิจัยตระหนักถึงปัญหาและเห็นความสำคัญดังกล่าว จึงได้พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเรื่องนักเขียนน้อย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพระพุทธบาทกลุ่ม 1 อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี โดยกำหนดเนื้อหาสาระจากตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในสาระที่ 2 การเขียน มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้ นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดทักษะในการเขียนต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายทั่วไปเพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่องนักเขียนน้อย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยมีความมุ่งหมายเฉพาะตามขั้นตอนของการพัฒนาหลักสูตรดังนี้

1. เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6
2. เพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่องนักเขียนน้อย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
3. เพื่อทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรมเรื่องนักเขียนน้อย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
4. เพื่อประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตรฝึกอบรม เรื่องนักเขียนน้อย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ความสำคัญของการวิจัย

1. ผู้เข้ารับการอบรมมีความรู้ ได้รับการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทย เพื่อนำไปสู่การเขียนในระดับสูง หรือเป็นนักเขียนอาชีพต่อไป
2. ครูผู้สอนใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาเรื่องทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนให้มีความรู้ความสามารถในการเขียนเพิ่มมากขึ้น
3. เป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม และการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาสำหรับผู้สนใจ หรือครูผู้สอนได้

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพระพุทธรบาทกลุ่ม 1 อำเภอพระพุทธรบาท จังหวัดสระบุรี จำนวน 15 โรงเรียน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 376 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพระพุทธรบาทกลุ่ม 1 อำเภอพระพุทธรบาท จังหวัดสระบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 10 โรงเรียน โรงเรียนละ 3 คน รวม 30 คน ใช้การสุ่มแบบอาสาสมัคร (Volunteer sampling) โดยคัดเลือกจากนักเรียนที่มีความสนใจและอาสาสมัครเข้ารับการอบรม 3 คนแรกของแต่ละโรงเรียน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

- 2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง นักเขียนน้อย
- 2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่
 - 2.2.1 ทักษะการเขียน
 - 2.2.2 เจตคติต่อหลักสูตรฝึกอบรม

3. เนื้อหา

- 3.1 การเขียนไม่ยากอย่างที่คิด
- 3.2 นักคิดบัณทิตน้อยร้อยเรียงภาษา
- 3.3 ท่องโลกจินตนาการสู่งานเขียน
- 3.4 สนุกกับการเขียน

4. ระยะเวลา

การฝึกอบรมใช้เวลา 2 วัน

นิยามศัพท์เฉพาะ

นักเขียนน้อย หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพระพุทธรบาทกลุ่ม 1 อำเภอพระพุทธรบาท จังหวัดสระบุรี จำนวน 10 โรงเรียน โรงเรียนละ 3 คน รวม 30 คน ที่เข้ารับการอบรม

หลักสูตรฝึกอบรม หมายถึง เอกสารรายละเอียด ประกอบด้วย หลักการและเหตุผล จุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ กระบวนการเรียนรู้ สื่อ/อุปกรณ์ การวัดและประเมินผล ที่เพิ่มพูนความรู้และทักษะ ทำให้บุคคลมีความรู้ ความเชี่ยวชาญ มีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเพื่อทำให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพมากขึ้น

หลักสูตรฝึกอบรมเรื่องนักเขียนน้อย หมายถึง กิจกรรมต่างๆ ที่ช่วยให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ และมีทักษะการเขียนภาษาไทย ตามวัตถุประสงค์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วย ความนำ หลักการและเหตุผล จุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ กิจกรรม สื่อการฝึกอบรม ระยะเวลาการฝึกอบรม และการวัดผลประเมินผล จำนวน 2 วัน เป็นหลักสูตรภาคทฤษฎีและปฏิบัติ

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม หมายถึง กระบวนการจัดกิจกรรมและพัฒนาการจัดมวลงประสพการณ์ทั้งด้านความรู้ ทักษะและเจตคติเพื่อนำไปพัฒนากลุ่มเป้าหมายให้เป็นไปตามที่คาดหวังไว้ โดยการศึกษาข้อมูลพื้นฐานสภาพปัญหาความต้องการ ตลอดจนความต้องการของผู้ใช้หลักสูตร จากนั้นนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามากำหนดเป็นรายละเอียดของเนื้อหาของหลักสูตร แล้วนำหลักสูตรไปทดลองใช้ และประเมินผลหลักสูตรแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขเพื่อนำไปใช้ต่อไป

ทักษะการเขียน หมายถึง ความสามารถในการเขียนสรุปความ การเขียนเรื่องตามจินตนาการ และสร้างสรรค์ การเขียนเรียงความ ของนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพระพุทธรบาทกลุ่ม 1 อำเภอพระพุทธรบาท จังหวัดสระบุรี

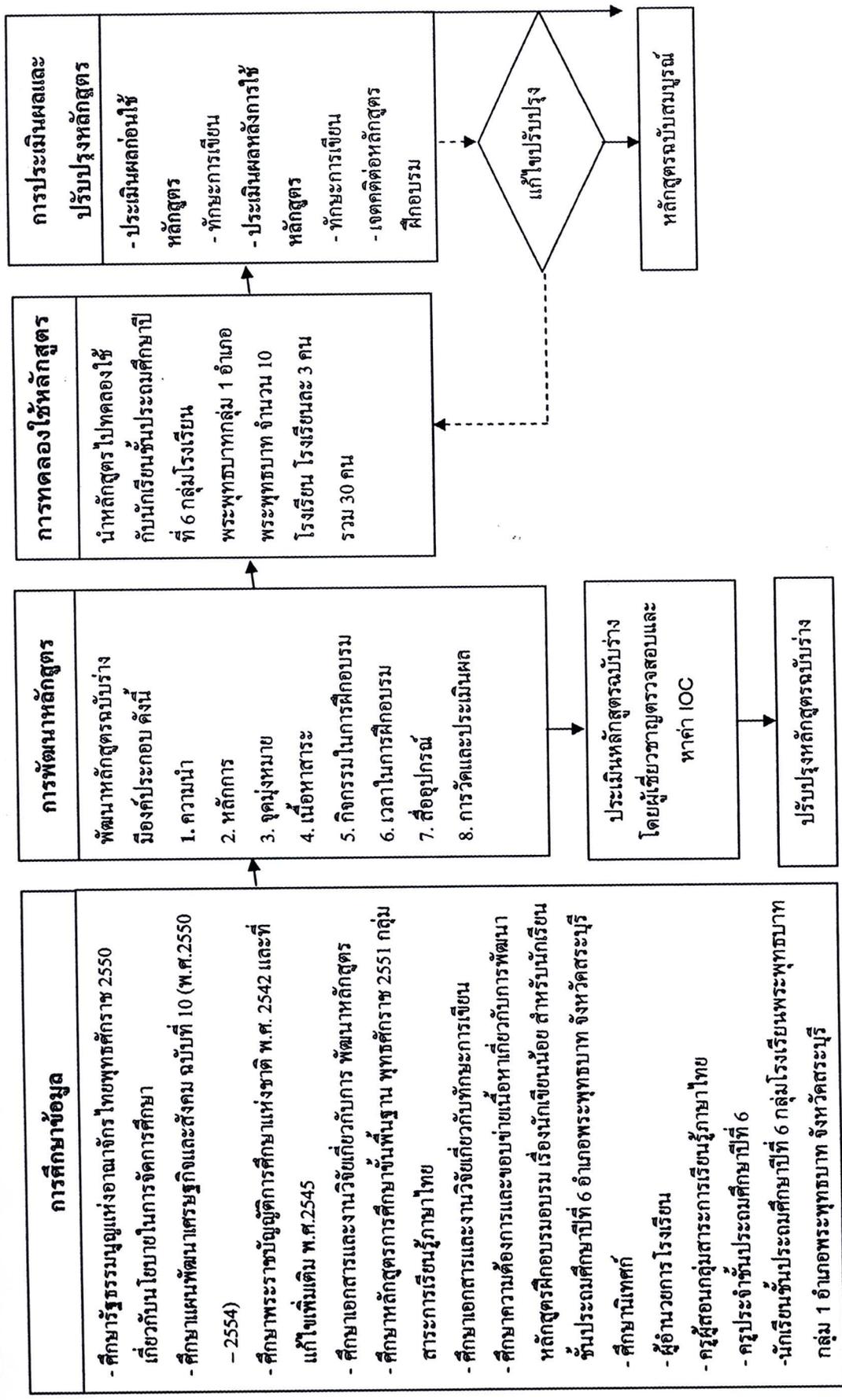
เจตคติต่อหลักสูตรฝึกอบรม หมายถึง ความรู้สึกที่ผู้เข้าอบรมมีต่อหลักสูตรฝึกอบรมเรื่องนักเขียนน้อย โดยได้สร้างขึ้นซึ่งเป็นผลเนื่องมาจากการปฏิบัติกิจกรรมจากกระบวนการฝึกอบรม วัดโดยใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วยและ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยเพื่อพัฒนาการฝึกอบรม เรื่อง นักเขียนน้อย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยได้นำแนวคิดจากรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของสงัด อุทรานันท์ (2532, หน้า 38-

40) ซึ่งได้ประยุกต์แนวคิดของไทเลอร์ ในการกำหนดขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรได้ 7 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การกำหนดข้อมูลพื้นฐาน 2) การกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร 3) การคัดเลือกเนื้อหาสาระและประสบการณ์ 4) การกำหนดมาตรฐานการวัดและประเมินผล 5) การทดลองใช้หลักสูตร 6) การประเมินผลการใช้หลักสูตร 7) การปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร และ ทาบา (Taba, 1962, p 12) ได้กำหนดรูปแบบการวางแผนหลักสูตรไว้ 7 ขั้นตอน คือ 1) วินิจฉัยความต้องการของผู้เรียน 2) กำหนดจุดมุ่งหมายที่ต้องการ 3) เลือกเนื้อหา 4) เรียงลำดับเนื้อหา 5) เลือกประสบการณ์การเรียนรู้ 6) เรียงลำดับประสบการณ์การเรียนรู้ 7) กำหนดการประเมินตามจุดมุ่งหมาย สุนีย์ ภูพันธ์ (2546, หน้า 169 – 170) ได้เสนอรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของ เซเลอร์และอเล็กซานเดอร์ไว้ดังนี้ 1) กำหนดเป้าหมาย 2) การออกแบบหลักสูตร 3) การนำหลักสูตรไปใช้ 4) การประเมินผล ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพระมหาสมชาย ฝึะผาบ (2549, บทคัดย่อ) พระไสว สิปัญหา (2550, บทคัดย่อ) วิศรุต วินิจฉัยกุล (2551, บทคัดย่อ) และวันดี จูพานิชย์ (2551, บทคัดย่อ) ที่ได้มีการพัฒนาหลักสูตรเป็น 4 ขั้นตอน คือ 1. การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน 2. การพัฒนาหลักสูตร 3. การทดลองใช้หลักสูตร 4. การประเมินผล และการปรับปรุงหลักสูตร

จากแนวคิดของนักพัฒนาหลักสูตรที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยได้นำมาสังเคราะห์โดยอาศัยหลักทฤษฎีการวิจัยและพัฒนา (Research and Development R & D) กำหนดเป็นรูปแบบในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเรื่องนักเขียนน้อยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี โดยกำหนดเป็น 4 ขั้นตอน คือ 1) การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน 2) การพัฒนาหลักสูตร 3) การทดลองใช้หลักสูตร 4) การประเมินและปรับปรุงหลักสูตร

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

ทักษะการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เข้ารับการอบรมตามหลักสูตร
ฝึกอบรมเรื่องนักเขียนน้อยหลังอบรมสูงกว่าก่อนฝึกอบรม